

*Tervehdys
Tukholman
Suomalaiselta
Adventti-
seurakunnalta*

*YLÄSÄLI
3-2020*



"Usko merkitsee aina etukäteen omistamista."

Yläsali

2020 - 3

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5
Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen
+358 40 7231754
Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com
Aram Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com

Toimitus & Taitto:

Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva:

Esko Mäkivierikko

Teksti:

Arvo Arasola,
Den Helige Andens
gåva, s. 39

Kotisivu:

www.ylasali.se

Sakset

Vuoden 2020 kemian Nobelin palkinto voitettiin sakseilla.

– Mitä niillä voi tehdä?

– Mitä vain!

Joku vertasi **Emmanuelle Charpentierin** ja **Jennifer A. Doudnan** *Crispr-Cas9*-geenisakseja taiteilijan väreihin ja si-
velttimeen: mahdollisuudet ovat rajattomat. Maalausallustana
on paperin tai kankaan sijasta perimä.

– Parannellaan luomisen virheitä, joku kuvaili.

Luojan työtä ei tarvinnut parannella, se oli alunperin ”sangen
hyvää”. Kyse on pikemminkin vuosituhansien saatossa geno-
miin kertyneiden vaurioiden korjaamisesta. Nykyisin tunne-
taan noin 6000 geenivirheestä johtuvaa sairautta. *Crispr-Cas9*
on täsmäase, jonka potentiaalia on alettu hyödyntää mm pa-
rantumattomina pidettyjen ja perinnöllisten sairauksien hoi-
toon. Räättälöintiin liittyy vielä monia tuntemattomia tekijöitä
ja eettisiäkin ongelmia. Miten pitkälle saa mennä esimerkiksi
ihmisalkioiden manipuloinnissa? Entä jos yhtä asiaa korjates-
sa aiheutetaan kaksi kahta kauheampaa?

Toisaalta: onko sekään oikein, että ihmisiä pidetään nälässä,
vaikka kasveja voitaisiin geenimanipuloida tuottamaan satoa
vaikeissakin oloissa? Kuka ei söisi mieluummin arsenikkiva-
paata riisiä, jos sitä kasviin kerryttävä geeni voidaan knipsais-
ta pois? Ketä – muuta kuin kosmetiikkateollisuutta ja plastiik-
kakirurgia – häittäisi, jos vanhenemista ja rypyjä aiheuttava
ohjelma kytkettäisiin pois päältä?

Ihan kuolemattomuutta ei *Crispr-Cas9* lupaa, vaikka sekin
saattaa piillä geeneissämme. ”Ihminen on nyt kuin me: hän
tietää sekä hyvän että pahan. Ettei hän nyt vain ota elämän
puusta hedelmää ja syö ja niin elä ikuisesti!” (1 Moos. 3:22).
Ilman totaalista sydämensiirtoa ja uutta ohjelmointia se olisi
katastrofi. Siksi se estettiin Eedenissä (1 Moos.3:23, 24).

Mutta nyt siihenkin on varattu ratkaisu: ”Minä otan tei-
dän rinnastanne kivisydämen pois ja annan tilalle elävän sy-
dämen” (Hes. 36:26). ”Minä panen lakini heidän sisimpäänsä,
kirjoitan en heidän sydämeensä” (Jer. 31:33).

– SM

Saha

Ihmisten puutarhoissa näkee tuuheita, runsasoksaisia ome-
napuita, toisia taas on leikattu melko radikaalisti. Miksi?
Putarha-alan perehtynyt ystäväni valisti: Jotta kaikki oksat
saisivat optimaalisesti valoa ja ilmaa. Jotta ne tuottaisivat
enemmän hedelmää (kuivat, sairaut, vaurioituneet, toisiaan
hankaavat oksat ja kilpalatvat pois). Jotta oksista tulisi vah-
vempia kestäämään säätä ja hedelmien painoa. Jotta puu pysyi-
si elinvoimaisena.

Ellei karsintaa suoriteta säännöllisesti, puu ränsistyy, jäkä-
löytyy, sammaloituu (tuholaisten kasvualustoja). Mutta leik-

Tehopoimijan salaisuus

Luin Kanadan Nova Scotiassa asuvista Bear Riverin talonpojista, joilla on maailman parhaat kirsikkapuut. Heillä on erikoinen käytäntö sadonkorjuun aikana. Kuka tahansa voi vuokrata kirsikkapuun tunnin tai vaikkapa koko päivän ajaksi. Heti kun vuokraaja on vuokran maksanut, puu kuuluu hänelle. Hän voi poimia kirsikoita niin paljon kuin ehtii sovitussa ajassa. Kun aika on mennyt umpeen, omistaja voi vuokrata puun jollekin toiselle halukkaalle.

Ne jotka ovat nopeita ja taitavia, saavat todella vastinetta rahoilleen. Erikoinen eräs mies erottautui joukosta. Korjuuajan päättyessä hänellä oli monin verroin enemmän kirsikoita kuin muilla.

– Miten ihmeessä sinä toimit? häneltä kysyttiin.

– Sehän on helppoa, mies sanoi hymyillen, jätän aina alimmat oksat poimimatta ja suuntaan ylemmille oksille, sillä siellä sitä vasta kirsikoita onkin odottamassa poimijaa. Tämä oli



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

”Tavoittele sitä mikä on ylhäällä...Ajatelkaa sitä, mikä on ylhäällä” (Kol. 3:1, 2)

miehen yksinkertainen salaisuus. Yleensä poimijat aloittivat keräämisen alaoksilta ja keskittyivät sinne unohtaen nostaa katseensa kirsikoiden runsaudesta notkuville yläöksille.

Eikö näin ole elämässäkin? Monesti keskitymme vain helpoimmin saavutettavissa olevalle asteelle ja katse ylöspäin unohtuu tyystin, vaikka siten tulokset voisivat tulla paljon paremmiksi ja suuremmiksi. Mitä sanoo Raamattu? ”Köyhtyy, joka laiskan kättä käyttää, mutta ahkeramman käsi rikastuttaa” (San. 10:4). ”Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää ihmisten edessä” (Room.12:17).

Kaikkein suurenmoisin neuvo koskien katseen nostamista ylöspäin löytyy Psalmista 121:1, 2, 8: ”Minä kohotan katseeni vuoria kohti. Mistä saisin avun? Minä saan avun Herralta, häneltä joka on luonut taivaan ja maan. -- Herra varjelee kaikki sinun askeleesi, sinun lähtösi ja tulosi nyt ja aina.”

Hyvä Lukija! Ole tänään sellainen, joka kohottaa katseensa ylöspäin, sinne, mistä elämään tulee taivaan siunauksia! Toivon sinulle Jumalan antamaa tehokkuutta ja kekseliäisyyttä. – Eeva-Liisa Vihermä

kaaminen stressaa. Haavojen parantaminen vie energiaa, altistaa sairauksille. Suurempi korjausleikkaus on jaksotettava parille, kolmelle vuodelle, jotta puu kestäisi sen ja välttyttäisiin vesiversoilta, joista ei tule yhtä vahvoja kuin oikeat oksat, jotka eivät tuota, mutta vievät silti resursseja. Taitolaji – saksiminen ja sahaaminen. Taivaan Tarhuri ei hevin hellitä: ”Anna sen olla vielä yksi vuosi. Minä muokkaan ja lannoitan maan sen ympäriltä. Jospa se ensi vuonna tekee hedelmää” (Luuk 13:8, 9).



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

"Vilja on kypsä korjattavaksi", Jeesus sanoi samarialaisesta naisesta (Joh. 4: 35). Usko voi pelkkänä elämäntapanakin olla siunaukseksi sekä yksilölle että yhteiskunnalle. Ilman ikuisuusaspektiä se on kuitenkin "pohjaa vailla". Yksistään maailman-katsomususkovaisina olemme kaikkein "sääliävimpiä" (1 Kor. 15:19). Taivaallinen sadonkorjaaja ei tyydy siihen, hän haluaa satoa "iankaikkiseen elämään" (Joh. 4:36).

Vaaka, seula ja valmis kaura

"Mitä tekemistä akanoilla on jyvien seas-sa?" (Jer. 23:28). Jumalan nimissä omiaan puhuvat profeetat rinnastetaan tässä akanoihin, jyvän kuoriosaan, joka puidessa erotetaan pois.

Akanat "kannustavat pahantekijöitä, niin ettei kukaan käänny pahuudestaan" (Jer. 23:14). "He hokevat: 'Te saatte elää rauhassa.' -- 'Teitä ei kohtaa mikään onnettomuus.'" (Jer. 23:17). Sanoma on kuin tattarin akanoista tehty tyyny, joka mukautuu nukkujan pään mukaan. Vaikutus on unettava: He "pyrkivät siihen, että kansani unohtaisi minut" (Jer. 23:27).

Jumalaa ei välttämättä aktiivisesti kielletä tai vastusteta, riittää, kun hänet marginalisoidaan, häivytetään todellisuudesta, muotoillaan omien oivallusten ja näkemysten mukaiseksi. Jumalisuuden ulkokuori vielä menettelee, mutta oma etu, tarpeet ja herätteet hallitsevat elämää (2 Tim. 3:2-7).

Jyvä, Jumalan läsnäolon kokenut profeetta, saa "kansan kääntymään pahoilta teiltään ja pahoista teoistaan" (Jer. 23:22). Paavalin mukaan oikean profeetan tuntisi siitä, että jos tämän profetoidessa "joku

epäuskoinen tai ulkopuolinen tulisi paikalle, -- hänen sydämensä salaisuudet paljastuisivat. Silloin hän heittäytyisi kasvoilleen maahan, rukoilisi Jumalaa ja tunnustaisi: 'Jumala on todella teidän keskuudessanne.'" (1 Kor. 14:24, 25).

Samaa vaakaa samarialainen nainen käytti puntaroidessaan, oliko hänen kaivolla kohtaamansa mies Messias vai ei. Tunnustuksen "Sinä olet profeetta" kirjoitti se, että Jeesus tiesi kertoa naiselle kaiken, mitä tämä oli tehnyt (Joh. 4:18, 19, 29, 39).

Tuhlaajapoika "meni itseensä" eli tunnusti tilansa (Luuk. 15:17). Samarialainen nainen myönsi -- ehkä ensi kertaa elämässään -- todellisuutensa kaunistelematta, olosuhteilla puolustelematta. Koko elämänpituisen valhe törmäsi jumalalliseen läsnäoloon, jossa teeskentely ei ollut enää käypää valuuttaa.

Profeetan aitoutta ei siis mitata yksistään sillä, mitä hän tietää, miten oikeassa hän on jumaluusopillisesti, tai miten hyvin hän pystyy ennustamaan tulevaisuutta. Jumalallisinta on kyky saada omahyväinen tajuamaan heikkoutensa,

itsevanhurskas kelpaamattomuutensa, siivosyntinen syyllisyytensä, julkisyntinen kurjuutensa, ja siinä samassa tilassa herättää toivo paremmasta, uudesta mahdollisuudesta.

”Akanoinsta” Jumala sanoo: ”Minä en ole heitä lähettänyt enkä antanut heille tehtävää” (Jer. 23:32). Sananvapaus on toki niin väärillä kuin oikeillakin profeetoilla. ”Profeetta, joka on nähnyt unen, kertoon unensa” (Jer. 23:28). ”Kaikki te voitte profetoida” (1 Kor. 14:31). Mutta ketään ei pidä uskoa kritiikittömästi: ”toiset arvostelkoot” (1 Kor. 14:29).

Jumalan nimissä puhuttaessa sananvapautta käyttää Jumala. ”Se, jolle *minä* olen puhunut, julistakoon *minun* sanani totuudenmukaisesti” (Jer. 23:28). Se edellyttää, että on silminnäkijä.

Jumala kysyy: ”Kuka heistä oli *läsnä*, kun minä, Herra, tein päätökseni? Kuka heistä *näki* minut ja *kuuli*, mitä minulla oli mielessäni? Kuka *kuunteli* minua tarkoin ja *ymmärsi* sanani?” (Jer. 23:18). ”Jos he olisivat olleet *läsnä* ja *kuulleet*...” (Jer. 23:22).

Jeesus puhui mitä oli Isältä kuullut (Joh. 12:49,50). Oliko hän indoktrinoitu robotti? Ei suinkaan. Samalla kun hän toteutti Jumalan suunnitelmaa, hän toimi täysin omana itsenään (Joh. 10:17, 18). Hänen valintansa suodattuivat Jumalan läsnäolossa muovautuneen tahdon kautta. Sen jälkeen tekeminen oli hänen ”ruo-

kansa” – syvän tyydytyksen ja mielihyvän lähde (Joh. 4:34).

Samarialaisesta naisesta tuli kypsää viljaa jumalallisessa läsnäolossa, siinä, kun pohdinta ”Olisiko hän Messias?” muuttui varmuudeksi: ”Hän on todella maailman pelastaja” (Joh. 4:42). Mitä muutoksia ja parannusta hän elämässään sen jälkeen tekikin, se oli tuon hyväksyvän, armollisen ja ymmärtävän läsnäolon seurausta, ei sen ennakkovaatimus. Vain siten voi kukaan koskaan olla ”valmista kauraa” viimeistä niittoa varten.

Miksi Jumala on niin ankara niille, jotka hänen nimissään puhuvat omia kuvitelmiaan ja toisiltaan sieppaamia sanoja (Jer. 23:11, 16, 26, 30)? Miksi oikeatkin opettajat ”seulotaan, sulatetaan ja puhdistetaan” (Dan. 11:35)? Koska hengellisellä alueella väärin vaikuttimiin vetoaminen vaarantaa koko sadon. On järkyttävää opettajana olla syyllinen siihen, että viimeisellä tuomiolla omalle oppilaalle sanotaan: ”En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryyden tekijät!” (Matt. 7:23).

Jumalan seulaa ei läpäise yksikään laskelmoinnin tai omatekoisen vanhurskauden hiekanjyvänen (Aam. 9:9). Ihmisfilosofiat ovat kuin akanat tuulessa. Ne, jotka viettelevät toisia pahaan, saavat rikkaviljan kohtalon (Matt. 13:40, 42). Kannattaako olla mieliksi ihmisille vai Jumalalle, se on päätettävä nyt. – SM

Mikä on totuus?

Tähän vuodenaikaan konkretisoituu totuus: ”Mitä ihminen kylvää, sitä hän niittää.” Puu tai pensas itse ei *tee* hedelmää, ei suunnittele, pohdi, muotoile. Se vastaanottaa ravinteita ja kosteutta, lämpöä ja valoa. Kuinka paljon, sitäkin se ei voi täysin päättää. Riippuu kasvupaikasta, säästä ja – tarhurista.

Kenelle kuulumme? ”Kun olitte *synnin* orjia, ette voineet palvella vanhurskautta. Minkä *sadon* te siitä korjasitte? Kaikkea sellaista, mitä nyt häpeätte, sillä sen loppuna on kuolema. Mutta kun nyt olette päässeet vapaiksi tulleet *Jumalan* palvelijoiksi, te korjaatte *satona* pyhityksen ja saatte lopulta ikuisen elämän” (Room. 6:20-22). Lopputuloksesta näkyy, kenen tarhassa olemme kasvaneet. – SM



KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

Poissa – läsnä



KUVA: SINIKKA MAKIVERIKKO

Isäni **Oiva Vartija**
syntyi Viipurissa 15.9.1937
ja kuoli Kaarinassa
17.8.2020.

Siihen väliin mahtui lisäksi koteja mm. Torniossa ja eteläisessä Ruotsissa. Pääasiallisen työuransa isä teki tekniikan parissa, mutta hän auttoi

myös lukuisia selkävaivaisia esi-isiltään oppimillaan tehokkailla keinoilla. Kuntohoitajankin pätevyys hänellä oli.

Raamattu ja Ellen Whiten kirjoitukset olivat hänen elämässään tärkeällä sijalla. Muistan, miten ollessani reppaasti alle kouluikäinen, isäni yhdessä vaiheessa luki erityisen paljon Raamattua. Aistin silloin hänen lähellään jotain erityistä, joka sai minutkin haluaamaan lukea sitä kirjaa. Ensimmäisen kerran olin lukenut lasten raamattuvuoden läpi ennenkuin menin kouluun.

Myöhäiskeski-iässä syvästi kaivatut ja saadut erityiset hengelliset kokemukset, joita Jumala antoi isälle vielä vanhuudessakin, ravitsivat ja siunasivat häntä itseään, ja niiden, Jumala-yhteyden hedelmien (mm. luonteen pehmeneminen), myötä myös lähellä olevat tulivat siunatuiksi. Terveet elämäntavat olivat hänelle tärkeitä, minkä seurauksena jälkikasvukin on saanut terveellisiä tottumuksia.

Isä toimi aktiivisesti seurakunnassa, mm. vanhimpana ja polunkävijätyössä. Musiikki oli hänelle erityisen tärkeää. Hän oli aikoinaan soittanut erilaisia instrumentteja ja laulanut. Ikävää ja vaikeaa oli, kun muistisairaus vei kyvyn soittaa.

Yksi/kaksi kulkijaa

Pieni nokipoika vaan
Oi, Herra, jos mä matkamies maan
uunin piippuun katoaa.
lopulla matkaa nähdä sun saan.
Yhä ylös yrittää,
Oi, jos mä kerran
katolle hän kiipeää.
näkisin Herran – kunniassaan.

Ympärilleen katselee,
Sinua kaipaa sydämeni,
auringonkin arvelee
sun puolees huutaa mun henkeni.
voivan sieltä saavuttaa.
On yksin tästä, sen ikävästä,
Siksi huutaa: Hei hurraa!
Kyyneleeni.

Koonnut: – Joel Niinenen

Päivä piipusta pois

1800-luvulla ja vielä 1900-luvun alkupuolella nokipojat tosiaan katosivat savupiippuun: he kiipesivät katolle niiden sisällä. **Lisa Tetznerin** (1894-1963) *Musta veljeskunta* kertoo näistä elävistä nuohousharjoista. Vilu, nälkä, kova kohtelu ja työympäristön saasteet veivät monen orjamaisissa oloissa Italiassa raataneen sveitsiläispojan terveyden, usein myös hengen.

Elämän tunneleissa murheet ja menetykset raastavat sydämen vereslihalle aivan samoin kuin savupiippujen rosot nokipoikien kehon näiden hilatessa itseään ahtaiden hormien läpi.

Mutta laulun mukaan ”toisinaan” nokipoikakin on ”puhdas muodoltaan”, kun hän ”pyhän tultua pois saa olla piipusta”.

”Vaikeita vuosia” ja ”monia ahdistusten aikojia” kokeneille (Ps. 71:20), elämän nokikolareille, sapatti on ”poissa piipusta” -päivä (2 Moos. 20:8-11). ”Niin kuin mies syöttäessään juhtaansa nostaa ikeen sen niskasta” (Hoos. 11:4), Herra kytkee pois päältä arjen paineet ja tunnon taakat (Matt. 11:28). ”Muista...” nauttia! – SM

Luin oheisen ”Olet läsnä” -runon isälle puhelimessa hiukan ennenkuin hän joutui sairaalaan. Hän myönteli innokkaasti vähän väliä vahvistaen, että kirjoittamani piti paikkansa hänenkin mielestään, hänenkin kokemuksensa mukaan.

Ennenkuin koronapandemia tuli väliin, kävin isän luona kerran, pari viikossa äidin pitäessä vapaata.

Tärkeä osa käyntiäni oli pianonsoitto. Musiikki merkitsi hänelle yhä paljon. Enimmäkseen soitin Mozartia ja Bachia. Soitin kaikki Mozartin pianosonaatit vähintään kerran läpi, joitakin useampaan kertaan. Läheskään kaikkia en ollut aiemmin soittanut. Monia Bachin preludeja ja fuugia soitin myös.

Runo ”Olet läsnä” on syntynyt pitkälti niihin hetkiin liittyen – taustana toki kaikki, mitä isäsuhteeseen on kuulunut. Erään kerran, vaikka en soittaessani häntä nähnyt, koin hyvin vahvasti sen, mistä runossa kirjoitan: kohtasimme musiikissa jotenkin selittämättömästi, näkymättömästi. Sisimpäni tuli syvästi ravituksi siitä kohtaamisesta, hänen syvästä läsnäolostaan.

– Päivi Vartija

Olet läsnä

Sinä kuulet,
sinä näet,
sinä ymmärrät,
sinä hahmotat
arjen ongelmia,
syitä ja seurauksia,
elämän moninaisia vivahteita.

Soitan sinulle Mozartia.
Sävelet lähtevät lentoon,
nuotit putoilevat koskettimille
kuin autopilotilla,
Mozart alkaa elää.

En tiennyt osaavani soittaa
tätä sonaattia.

Sinä kuuntelet,
ja minä osaan.
Löydän uutta.

Kohtaamme,
syvästi,
näkymättömästi.
Ravitsen sisintäsi
ja sinä minun.
Olet läsnä. – Päivi Vartija

Monitoikkoinen

Valtioneuvos **Riitta Uosukainen**, 78, on yksi Suomen 200 000:sta muistisairaana omaishoitajasta. Muistisairaita maassa on saman verran.

– Kaikille tulevat ”ne vuodet, jotka eivät miellytä”, hän siteeraa Raamattua (Saarn. 12:1). Hän ei koe olevansa omaishoitajana vanki, mutta myöntää:

– Kaikki on vähän monimutkaisempaa. Monitoikkoista...

Tämän heidän osakseen tulleen ”rangaistuksen” hän kantaa uosukaismaisella realismilla:

– Elämässä on aina kaksi puolta: hyvin jaksamisen puoli ja kärsimyksen puoli. Mikä on milleen, se on silleen...

Nyt on silleen, että puolisollla diagnosoitiin Alzheimerin tauti v. 2017. Kirjansa *Yhdessä – intohimosuhteesta hoivasuhteeseen* eduskunnan entinen puhemies sanoo julkaisseensa siksi, että aiheesta kirjoittaisivat muutkin kuin asiantuntijat (*Ilta-Sanomat*. 11.10.2020). Omaishoitajana hän lienee – ainakin ”Topin” tapauksessa – asiantuntija siinä missä muutkin.

– SM

Mielitiedettä

Kohonneiden tau- ja beta-amyloidiplakkimuodostumien yhteys Alzheimerin taudin syntyyn tunnetaan. Näitä havaitaan kroonisesti kielteiseen ajatteluun taipuvaisten aivoissa enemmän kuin muilla. Tutkija **Natalie Madchant** päättelinkin:

– Toistuvasti ja pitkään jatkuva negatiivinen ajattelu voi olla dementiaan sairastumisen yksi riskitekijä. (*Ilta-Sanomat*, 16.6.2020).

On siis tieteellisesti perusteltua noudattaa neuvoa: ”Ajatelkaa kaikkea mikä on totta, mikä on kunnioitettavaa, mikä oikeaa, puhdasta, rakastettavaa ja kaunista, mikä vain on hyvää ja ansaitsee kiitoksen” (Fil. 4:8). Ilo on mielitieteen kannalta vakavasti otettava pilleri. Estolääke. – SM

Mikä parasta adventismin perimässä?

Erilaisia kristillisyyden versioita ja ryhmittymiä (rekisteröimättömät mukaan lukien) on maailmassa ”ziljoonittain”. Niistä joka vuosi kuolee 6000 (joidenkin mielestä 10000). Kuolevat kirkot ovat, luulin, käyneet irrelevanteiksi. Meidän kirkkomme on maailmanlaajuisesti elinvoimainen, mutta täällä Pohjolassa se kärsii hengenahdistuksesta ja sydänoireista. On vanhuuden ryppyjä, ja se on alkanut horjahdella yhä pahemmin. Kun pari vuosikymmentä sitten Suomessa oli 70 adventtiseurakuntaa, nyt on vain puoli tusinaa plus muutama ryhmä. Toimijoista valtaosa lähestyy kahdeksaakymmentä. Sellainen seurakunta ei voi 20 vuoden päästä olla kovin vahva. Vaikka kirkkomme – ja kristillinen uskokin – globaalisti vielä vähän kasvaa, vastuullemme on uskottu yksi maailman uskonnonvastaisimmista kolmista. Jokainen uusi sukupolvi on aina vähemmän uskonnollinen kuin edellinen.

Joku kotisohvafilosofi väitti ihmisen olevan onnellinen, jos hänellä on huono muisti ja hyvä ruoansulatus. Oli oikeamassa kuin kuvittelikaan: uusimman tiedon mukaan rakkaat suolistobakteerimme määräilevät meitä ja asenteitamme lähes yhtä paljon kuin aivomme. Mietinkin, olenko jo Luojan syntymälahjana saanut poikkeuksellisen kiltin bakteeri-armeijan, jota en ole pystynyt heikoilla elämäntavoilla ja eväillä ainakaan täysin tuhoamaan, kun vieläkin olen suht’ tyytyväinen ihmisen. Mielestäni on mukavaa elää, Jumala on hyvä, sapatit ovat aivan loistavia päiviä, on kaunista luontoa, ei sada (ainakaan juuri nyt), on hyvä vaimo, ystäviäkin, mukavat lapset ja lastenlapset. Kaiken lisäksi saan kuulua maailman (melkein) parhaaseen kirkkoon...

Jos oikein yrittäisin, luulin voivani muistaa pari, kolme huonoa päivää vuosien varrelta, mutta miksi uhrata hyvää mieltä niiden muisteluun. Kaikki on siis hyvin. Ainakin melko hyvin. Vaikka taivoistani poiketen esitän nyt hyvää kirkkoamme kohtaan pientä ja varovaista arvostelua – tietenkin kirkon parasta ajatellen (kuten kaikki kirkkokriitikot kuvittelevat). On nimittäin pari asiaa, joihin toivoisin muutosta.

Millainen on alkuperäinen adventismi?

Ensimmäiset adventistit syttyivät Jeesuksen tulon odotuksesta, mutta taustalla oli jotain oleellisempaa: he olivat ennen muuta uskonpuhdistajia haluten palata

alkuperäiseen kristillisyyteen. Jeesuksen tulon odotus oli osa tätä (odottihan alkuseurakuntakin Jeesuksen paluuta). Juuri uskonpuhdistushenki sai heidät omaksumaan Raamatun sapatin, opetuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta, jalkojen pesun ehtoollisella, terveysuudistuksen ja väärän opin vastustamisen. He uskoivat, että Jeesus halusi uskonpuhdistusta ennen takaisintuloaan ja luottivat siihen, että tämä oli heidän tärkein tehtävänsä.

Varsinaiset adventtikirkon perustajat olivat **James White** ja **Joseph Bates**. Heidän johtajuutensa ja painotuotteen sa synnyttivät yhteisön, josta sittemmin tuli adventtikirkko. **Ellen White** vaikutti taustalla, mutta avainrooliin hän nousi vasta vuosia myöhemmin. Mainitut veljet tulivat uskonpuhdistuskirkosta nimeltä Christian Church tai Christian Connexion (kristillinen kirkko tai kristillinen yhteys), jonka päätavoite oli paluu apostoliseen kristillisyyteen.

Sama henki innoitti koko ensimmäisten adventistien joukkoa, myös metodistitaustaista Ellen Whitea. He kutsuivat Raamatusta löytämänsä oppia ”nykyiseksi totuudeksi” (present truth). Ideana oli se, että Raamatusta saatetaan löytää huomenna jotain uutta, jolloin uskonpuhdistuksen on jatkuttava tähän uuteen. Huomenna voi olla erilaisia uskonpuhdistustarpeita kuin tänään. Siksi huomisen totuus voi ja täytyykin olla erilainen kuin tämän päivän.

Pelkään, että olemme menettäneet alkuperäisen uskonpuhdistushenkemme. Pidämme totuuden mittana hyvin hitaasti uudistuvia opinkohtiamme, emme yksin Raamattua, niin kuin alussa. Emme pyri itse uudistumaan, vaan arvostelemme toisten uskoa moittien esimerkiksi katolisuutta tai ”langennutta” protestantismia joko siitä, mitä he oletettavasti tekivät satoja vuosia sitten, tai siitä, mitä he oletettavasti tulevat tekemään tuntemattomassa tulevaisuudessa.

Alkuperäinen adventistinen uudistushalu oli jotain parempaa. Se sopisi erinomaisesti juuri tähän aikaan ja meidän maailmankolkaamme, jossa nöyryä ja etsivää uskonnollisuutta arvostetaan enemmän kuin kaikkikietävää ja toisia tuomitsevaa toimintamallia.

Mikä voisi, minkä pitäisi muuttua?

Opinkohtiamme ajatellen minua haastaa ensimmäisten adventistien (James White) kanta: ”Uskontunnustukset ja uskonmääritelmät ovat täysin vastoin Raamatun uskoa.” Täysin vastoin!? Miksi hän sanoi näin? Koska uskonkappaleet jakavat kristikuntaa, eivät yhdistä. Koska etenevä uskonpuhdistus merkitsee sitä, että *Raamattua ymmärretään yhä selkeämmin*. Koska uudessa maailmantilanteessa tarvitaan juuri siihen sopivaa ”nykyistä totuutta”.

Erityisesti uranuurtajaveljet pelkäsivät käyttää teologista kieltä. Aito adventisti kutsuu asioita vain Raamatun nimityksillä ja kieltäytyy puhumasta siitä, mistä Raamattu ei sano mitään. Raamattu nousee sankariksi, ei kirkko tai sen äänestetyt päätökset. Nöyryys ja vahvistuva totuus vakuuttavat paremmin kuin vaikutelma, että tiedämme jo kaiken tarpeellisen. Valmiiksi pureskeltu ei innosta siten kuin jatkuva uuden ja syvemmän etsiminen, varsinkin, jos sekä uusi että vanha liittyvät *käytännön* uskoon ja elämään.

Toinen esimerkki eroista alkuperäisen ja nykyisen adventismin välillä on

suhtautuminen kirkkoon. Kirkon perustaminen oli veljillemme tosi vaikeaa. He taistelivat asiasta liki kaksikymmentä vuotta, kunnes taloudelliset menetykset pakottivat järjestäytymään ja kirkko-organisaatiopelko voittiin.

Pelko ei ollut aiheeton. Veljet näkivät, että alkuseurakunnan rakenteita oli hallinnut rakkaus. Apostolit eivät olleet hallintojohtajia. Maailman vallanpitäjät kyllä ”herroina hallitsevat”, mutta he halusivat seurata Jeesuksen ohjetta: ”Niin ei saa olla teidän keskuudessanne” (Luuk. 22:26). Tärkeintä kirkkomme perustajille oli sanoma. Organisaation he halusivat pitää työkaluna, välttämättömänä pahana, joka ei saa nousta sanoman tai ihmisten määrääjäksi.

Toisin kuitenkin kävi. Valta tempaisi veljet mukaansa. Muutaman vuosikymmenen kuluttua sisaremme Ellen joutui nuhtelemaan johtavia veljiä siitä, että nämä olivat omineet Kristukselle kuuluvaa valtaa määrätessään niin ihmisten kuin oppienkin kohtalosta.

Organisaatio – herra vai palvelija?

Alkuperäisessä adventismissa sanoma oli kirkkoa tärkeämpi. James White ja Joseph Bates olisivat pitäneet luonnollisempaa esitellä olevansa kristittyjä kuin seitsemännen päivän adventisteja. Sellainen oli myös heidän aiemman kirkkonsa käytäntö.

Epäluulo kirkko-organisaatiota vastaan juontui myös siitä, että kirkot tunnetusti vastustavat uudistumista. Kun adventtikirkon seurakunnista ensimmäinen, **Battle Creek**, vuonna 1861 rekisteröitiin, päädyttiin tuntien kädenväännön jälkeen seuraavaan asiakirjaan: ”Me allekirjoittaneet perustamme täten seitsemännen päivän adventistikirkon -- ja sitoudumme pitämään Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.”

Vaikka asiakirjassa ”oppi” määriteltiin yksinkertaisimmalla mahdollisella tavalla (Raamatun lauseella), sekini oli

monelle liikaa. Veli **John Loughborough**, vaikka allekirjoittikin paperin, murehti sitä, että nyt oli otettu ensimmäinen askel kohti Babylonian. Hän pelkäsi, että pian vaadimme kirkkoon liittyviltä Raamatun sijasta uskontunnustuksemme hyväksymistä. Sen jälkeen alamme erottaa ja vainota niitä, jotka eivät mielestämme jotakin kohtaa täytä. Siinä vaiheessa hän katsoi kirkon jo olevan Babylon.

Anemialääke

Alkaessaan korostaa kirkkouttaan ja tehtyään opinkohdista ”riittävä” pidetyn koosteen kirkko eksyi jostain aidosta ja hyvästä. Olisiko syy seurakuntamme aneemiseen tilaan osin siinä, että varhaisen adventismin selkäranka, uskonpuhdistushenki, on haudattu jo vuosisata sitten? Kuitenkin juuri siinä voisi olla tšekäläiseen reviiiriimme sopiva korostus tänä aikana. Kanssaihkimistemme enemistää vaivaa syvä epäluottamus kirk-

kokuntia kohtaan.

Muistan kyllä, miten muutama vuosikymmen sitten kerroimme ylpeinä adventtikirkon uljuudesta ja uusimmista voitoista. Tämän päivän maailmassa kirkkokorostus herättää kielteisen reaktion. Haaveeni on oppia uranuurtajiemme painopiste: *Kristus ja Raamatun sana*. Kirkko jääköön sivulauseeseen. Eihän se ole koskaan ketään pelastanut – ei nyt, eikä tulevaisuudessakaan. ”Maailman paras” kirkkomme olisi suorastaan loistava, jos löytäisimme uudelleen lämpimän, nöyrän, vapaan ja kristuskeskeisen uskonpuhdistushengen – muistaen, että uskonpuhdistus ei ensimmäiseksi yritä puhdistaa toisia, vaan itseä.

Tämän pienen vetoomukseni alkupeiräisen adventismin puolesta päätän sanoihin: ”Juoskaamme... katse suunnattu Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään... Ajatelkaa häntä” (Hepr. 12:1-3) – *Kai Arasola*

Sushimestarin oppitunti

Ginzan maanalaisen asemalla (Japanissa) sijaitsevaan sushiravintolaan on varattava pöytä vähintään kuukausi etukäteen. Ateria maksaa noin 2000 kr/henkilö.

– Emme me pyri olemaan elitistisiä eikä meillä ole mitään salaisia niksejä. Yritämme vain joka päivä tehdä parhaamme, sushimestari **Jiro Ono** selittää.

Moni kävijä ihmettelee, miten jotain niin yksinkertaista voidaan vielä niin paljon syventää. Jiro paljastaa:

– Kun yksinkertaista pelkistää, jäljelle jää oleellinen.

Hänen aloittaessaan uransa toisen maailmansodan jälkeen silloinen oppimestari sanoi:

– Nyt on sushi kehitetty huippuunsa. Tästä se ei enää parane.

Jiro oli – ja on edelleen – eri mieltä. Yli 85-vuotiaanaakin hän yhä joka päivä (ja unissa öisin) suunnittelee, miten voi-

si tehdä vielä maukkaampaa, miten itse voisi tulla vielä taitavammaksi.

– Aina voi pyrkiä parempaan! Se on hänen teesinsä. Miten siihen päästään? Jiro koemaistaa ahkerasti. ”Väärän” makuisista annosta ei tarjoilla.

– Ruoan tulee joka kerta maistua vähän paremmalta kuin edellisellä kerralla...

Jos yksi ainoa ruokalaji ansaitsee sellaisen antaumuksen, miten on elämän leivän laita? Ovatko jumalanpalveluksemme ”toisen maailmansodan ajalta”, vai saako Sana arvoisensa paneutumisen? Pyrimmekö syventämään, pelkistämään, kunnes oleellinen pääsee loistamaan? Vai tuleeko Jiri meille tuomioksi viimeisenä päivänä, niin kuin Niniven asukkaat Jeesuksen aikalaisille (Matt. 12:40-42)? Onhan meillä evankeliumissa sentään enemmän kuin sushi. – *SM*

Lähde: SvT/Play: *Jiro dreams of sushi*

”Kehotamme teitä pyrkimään yhä parempaan” (1 Tess. 4:1).

”...jatkuvasti uudistuu oppiakseen yhä paremmin tuntemaan Luojaansa” (Kol. 3:10)

Traditio, Raamattu ja pastori-policy

”Tyytykää siihen, mitä on kirjoitettu” (1 Kor. 4:6). **”Hänen sanoihinsa älä lisää mitään”** (San. 30:6). **Äläkä ota mitään pois** (Ilm. 22:19). **Mitä Raamattu sanoo pappeudesta uudessa liitossa?**

Pietari: ”Te olette valittu suku, kuninkaallinen *papisto*” (1 Piet. 2:9). ”Rakentukaa itsekin elävinä kivenä -- pyhäksi *papistoksi*” (1 Piet. 2:5).

Johannes Patmos-saaren vankeudesta kirjoittaa: Kristus on ”tehnyt meidät kuningassuvuksi ja Jumalan, Isänsä, *papeiksi*” (Ilm. 1:6).

Paavali määrittelee toimintansa *evangeliumin pappispalvelukseksi* (Room. 15:16).

Keitä tähän papistoon kuuluu?

Pietari puhuttelee ”valittuja, jotka asuvat hajallaan, muukalaisina Pontoksessa, Galatiassa, Kappadokiassa, Bityniassa ja Aasian maakunnassa -- ja jotka Isä Juma-

la suunnitelmansa mukaisesti on Hengellään pyhittänyt” (1 Piet. 1:1,2).

Johanneksen viesti on osoitettu Aasian maakunnan seitsemälle seurakunnalle (Ilm. 1:4).

Paavali kutsui ”ihmisiä kaikista kansoista” (Room. 1:5). ”Näitä Jeesuksen Kristuksen kutsumia olette myös te” (Room. 1:6), hän sanoo, tässä tarkoittaen ”kaikkia Roomassa olevia Jumalalle rakkaita ja hänen kutsumiaan pyhiä” (Room. 1:1).

Vain siinä tapauksessa, että kaikki kutsutut, valitut, Jumalalle rakkaat ja pyhät olivat miehiä, voidaan päätyä tulkintaan, että pappeus kristillisessä kirkossa kuuluu yksin miehille.

Näin ei ollut. Joskus koolla oleva seurakunta koostui pelkästään naisista (Apt. 16:13, 14). Myös vastuunkantajina mainitaan naisia.

Jatk. s. 12

Jumalan organisaatio ”Kun minä toin teidän isänne pois Egyptistä, en minä antanut teille määräyksiä poltto- ja teurasuhreista. Tämän käskyn minä annoin heille: kuunnellakaa minua, -- kulkekaa sitä tietä, jota minä käsken teidän kulkea” (Jer. 7:23). Niin yksinkertainen oli Jumalan organisaatioihanne. Mutta tuli- ja pilvipatsas Jumalan läsnäolon merkinä ei kansalle kelvannut: se vaati kulttiesineitä, rituaaleja, hurmosta, ”hillitöntä juhlaa” (2 Moos. 13:21, 22; 2 Moos. 32:1-25). Orjakansa halusi olla ”niin kuin muutkin kansat”, myös maallisen hallinnon suhteen (5 Moos. 17:14; 1 Sam. 8:5). Jumala tahtoi pitää valtakoneistot mahdollisimman keveinä (1 Sam. 8:11-18; 5 Moos. 17:16-20). Papit ja kuninkaat eivät sitä aina muistaneet (1. Kun. 12:4, 11, 14; Matt. 23:4).

Sydämen yhteys ja suora vuorovaikutus on alkuperäisin ”kirkko”. Siihen myös palataan uudessa maassa, jossa Herran läsnäolo on ”temppeli” (Ilm. 21:22). UT:sta löytyy kuitenkin *yksi* selkeästi organisatorinen velvoite: ”evangeliumin julistajien tulee saada elantonsa evankeliumista” (1 Kor. 9:13, 14). Se edellyttää jonkinlaista organisaatiota. Jos Jumalan ihanteen mukaan kuninkaan tuli olla ”kansan palvelija” (1 Kun. 12:7), organisaation tulisi olla tarkoituksenmukainen kansalle, ei instituutio itseään varten. — SM



KUVA: S. MÄKIVIERIKKO

Lesken ropo:
Mark. 12:42-44.

Lesken ropo Joillakin on niin romanttinen käsitys ”Jumalan työstä”, että he uskovat sen pyörivän itsestään. Toiset katsovat sen ylläpitämisen kuuluvan aina muille. Rikkaammille? Roponsa antanut leski ei ehdollistanut omaa antamistaan toisiin, ei edes siihen, miten varoja ehkä käytettäisiin. Se oli hänen ja Jumalan kahdenvälinen asia. Jumalakaan ei ehdollistanut siunaustaan rahamäärään, vaan antajan asenteeseen. Kymmenysten ja uhrien ilo ei ole antamisessa (se voi olla vaikeaa), vaan siinä, että sen voi tehdä Herralle ja tietää tekevänsä oikein. Se oli kenties köyhän lesken ainoa tapa juhlia? — SM

Traditio, Raamattu ja....

Jatk. sivulta 11

”Annan teille suositukseni *sisarestamme* Foibesta, joka on Kenkrean seurakunnan palvelija. Ottakaa hänet vastaan Herran palvelijana” (Room. 16:1, 2).

”Terveisiä Persikselle, rakkaalle *sisarelle*, joka on nähnyt paljon vaivaa Herran työssä” (Room. 16:12).

”Terveisiä Filologokselle ja *Julialle*, Nereukselle ja hänen *sisarelleen* sekä Olympakselle ja kaikille muillekin pyhille” (Room. 16:15).

”Pyydän sinua -- auttamaan *näitä naisia*, jotka ovat minun kanssani taistelleet evankeliumin puolesta” (Fil. 4:3).

Pietari totesi vaimojen olevan ”yhtä lailla armon ja elämän perillisiä” kuin miehetkin (1 Piet. 3:7).

Paavalin mukaan on ”yhden tekevää, oletko -- mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi” (Gal. 3:28).

Luomisjärjestyskään ei oikeuta eriarvoistamiseen: ”Herran edessä ei -- ole naista ilman miestä eikä miestä ilman naista, sillä niin kuin nainen on luotu miehestä, myös mies on syntynyt naisesta. Mutta kaikki on saanut alkunsa Jumalasta” (1 Kor. 11:11).

Jos ”Jumala ei tee eroa ihmisten välillä” (Room. 2:11), ainoaksi motiiviksi sukupuolen perusteella tapahtuvalle eriarvoistamiselle jää kulttuuri, traditio ja inhimilliset hierarkiat.

Adventistit eivät ole yleensä hyväksyneet tradition nostamista auktoriteetiksi Raamatun sijaan tai rinnalle. Naisten pastoriksi vihkimiskysymyksessä kulttuuri näyttää ajavan Sanan edelle.

Ei ole mitään väärää siinä, että kunnoitetaan vallitsevia yhteiskunnallisia normeja. Ei kaikkia sosiaalisia konstruktioita voi hetkessä muuttaa. Mutta jos naisten pastorius ei ole mahdollista josain kulttuurissa, pitääkö sen kulttuurin sanalla käytäntö maailmanlaajuisesti? Jos kyse on vain kulttuurista, eikö voisi

soveltaa ”maassa maan tavalla” -periaatetta?

Pelastettuja on ”*kaikista* maista, *kaikista* kansoista ja heimoista, ja he puhuvat *kaikkia* kieliä” (Ilm. 7:9). Kaksi asiaa on yhteistä: he tunnustavat Karitsan pelastajakseen ja pitävät Jumalan käskyt (Ilm. 7:10; 14:12).

Kumpaankaan näistä ei sisälly kannanottoa pappeuteen. Apostolien esittämän pappeuskäsityksen mukaan teologista estettä ei ole. Kiista näyttää syntyvän siitä, että sekoitetaan kahta eri järjestelmää toisiinsa.

Vanhassa liitossa papit olivat miehiä ainakin kahdesta syystä:

1) temppeleipalvelukseen liittyi fyysisesti raskaita työmomentteja.

Yksistään näkyleivät (12 kpl) sisälsivät yhteensä 72 - 96 litraa jauhoja (3 Moos. 25:5-8). Ne piti vaihtaa kerran viikossa – sapattina. Uhrieläinten käsittely, uhrien toimittaminen, välineiden ja alttareiden puhdistaminen, polttopuiden kanto, jätteiden lajittelu ja siirto ym oli niin rankkaa työtä, että eläkkeelle päästiin jo 50-vuotiaana (4 Moos. 8:24, 25).

2) pakanakulttuureissa nainen temppeleipalveluksessa assosioitui prostituutioon. Se oli osa ”pyhiä” riittejä.

Israelin jumalanpalvelus oli vertauskuva tulevasta Messiaasta, Jumalan Karitsasta. Siihen ei saanut liittyä epäsiiveellisuuden häivääkään. Palvelusta suorittavien miesten pukeutuminen oli tarkoin säädetty sitäkin silmällä pitäen (2 Moos. 20:26; 4 Moos. 28:42, 43).

Jos absoluuttista miespappeutta halutaan puolustaa VT:n käytännöllä, harva mieskään olisi tänään virkakelpoinen, sillä vain Aaron ja hänen jälkeläisensä olivat vihittyjä pappeja, muilta heidän toimiinsa osallistuminen oli kuolemanrangaistuksen uhalla kielletty (2 Moos. 28:41; 4 Moos. 3:38). Pappisoikeus voitiin perua, jos henkilö osoittautui tehtävään sopimattomaksi (4 Moos. 3:3, 4). Myös papin alaisena toimiva henkilökunta kuu-

lui tiettyyn biologiseen sukuun (leeviläiset) (4 Moos. 3. ja 4. luku; Hepr. 7:5,11,12; 8:20).

Tämä järjestys oli kuitenkin voimassa vain Kristukseen asti.

Uudessa liitossa etnisyydellä tai biologisella suvulla ei ole merkitystä, koska koko pappeus on muuttunut. Siinä on vain yksi pappi sanan varsinaisessa eli 'välimies'-merkityksessä: Jeesus Kristus (Hepr. 7:12,18, 24; 8:7-18; 9:11, 15). Hän edustaa ihmistä Jumalan edessä, toimittaa sovituksen, antaa synnit anteeksi. Vain hän voi luvata tai evätä armon ja pelastuksen.

Mikä on ihmisen rooli?

Uudessa Testamentissa seremonialliset tai sakramentaaliset tehtävät eivät näytä liittyvän muodollisiin titteleihin. Johannes Kastaja ei ollut mukana temppelin virkakuvioissa, hän kasti maallikkosaarnaajana.

Sellaisena Jeesuskin toimi, mutta ei itse kastanut, vaan delegoi sen opetuslapsille, joilla taas ei ollut teologista koulutusta tai virkaan vihkimystä (Joh. 4:2), ainoastaan Jeesuksen kutsu ja tehtävänanto.

Paavali oli korkeasti koulutettu, mutta apostolin "virkaan" hänet nosti Jeesuksen henkilökohtainen kutsu (Gal. 1:12, 17; 2:8; 1 Kor. 9:1, 2; 2 Kor. 12:11,12).

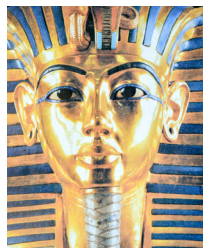
Varmasti monia liittyi seurakuntaan hänen kauttaan, mutta kastaneensa hän muistaa vain Crispuksen ja Gaiuksen sekä Stefanaan perhekunnan (1 Kor. 1:14, 16). Kuka muut kasteet suoritti, ei mainita. Jos hierarkiat olisivat olleet tärkeitä, niistä olisi todennäköisesti annettu yhtä täsmälliset ohjeet kuin VT:n pappispalveluksesta (ks. 4 Moos. 4 ja 3 luku; 4 Moos. 8:19, 21; 4 Moos. 17:11-13).

Paavali ei vedonnut apostoliuteen arvovaltaperusteena, hän mielsi sen *palvelustehtäväksi* (Apt. 20:24). "Mikä sitten Apolos on? Tai Paavali? He ovat *palvelijoita*, jotka ovat johtaneet teidät uskoon, kumpikin siinä *tehtävässä*, jonka Herra on hänelle antanut" (1 Kor. 3:5). Kreikkalaisella Tituksella ei ollut muodollista titte-

liä, mutta silti "kaikkea arvovaltaa" (Tit. 2:15).

Mikä siis on ihmisen "tehtävä" korkeimmillaan? "Pitäkää huoli -- laumasta, jonka *kaitsojiksi* Pyhä Henki on teidät pannut" (Apt. 20:17, 18, 28). Pietari, "itsekin vanhimpana", kehottaa "vanhimman asemassa" olevia: "*Kaitkaa* sitä laumaa, jonka Jumala on teille uskonut-- Älkää herroina vallitko niitä, jotka teidän osallenne ovat tulleet, vaan olkaa laumanne esikuvana" (1 Piet. 5:2, 3) Esikuva, esimerkiksi, oli se johtotapa, jota Paavali korosti myös Timoteukselle (1 Tim. 4:12).

Jos uskonnollisen yhteisön hallinnollinen hierarkia legitimoidaan apostolisen jatkumon nimissä, tulisi myös toimia apostolien hengessä. Jos taas kirkko päättää policystaan omalla auktoriteetillaan, on selkeästi ilmaistava, että kyse on kirkon, ei Jumalan, valinnasta. Omia tunteja ei tule sitoa määräyksillä, joihin kirkolla ei ole mandaattia.



Maallisen vallan piirissä kuningattaren ei enää tarvitse käyttää tekopartaa, kuten naispuolisen faraon aikoinaan Egyptissä. Urheilevan naisen ei tarvitse pukeutua mieheksi voidakseen valmentaa poikaansa olympiakisoihin, kuten muinaisessa Kreikassa. Onko kirkon tehtävä olla näiden pakanuudesta perittyjen naisnäkemyksien viimeinen linnake?

Naisen alempaan kastiin luokittelevia asenteita oli pesiytynyt myös juutalaisuuteen. Kristuksen ylösnousemuksesta kertoivat ensimmäisenä naiset (Luuk. 24:9-11, 23). Heidän väitettiin "puhuvan omiaan" (Luuk. 24:11, 22; Mark. 16:11, 14). 'Puhua omiaan' -ilmaisun synonyymeja ovat

mm. houria, höpöttää, olla päästään se-kaisin. Jeesus luokittelee toisen hulluksi nimittelyn helvetin tulen ansaitseväksi rikokseksi (Matt. 5:22).

”Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, he eivät olisi syyllisiä, mutta nyt heidän on mahdotonta puolustella synti-ään” (Joh. 15:22). Sukupuolen vuoksi syrjintään syyllistyvät sanovat puolustavan-sa Jumalan kunniaa. Usein se ’jumala’ on silkkä inhimillinen arvovalta, vaikutusvalta tai taloudellisen edun tavoittelu.

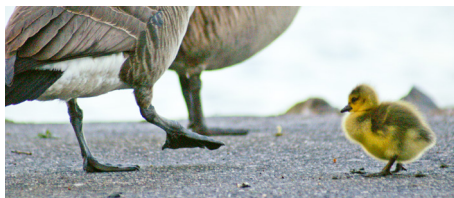
Hoosea (700-1. eKr) totesi oman aika-nsa papeista: ”He ovat saaneet elantonsa kansani syntiuhreista, siksi sen pahat teot ovat heille mieleen” (Hoos. 4:8). Myös al-kuseurakunnan riesana olivat uskontoa tulolähteenä pitävät (1 Tim. 6:5). Aneet tiedämme. Kun näkee, minkä kaiken raa-dollisuuden näyttämönä kirkot ja seu-rakunnat ovat olleet kautta aikojen, on

päivänselvää, ettei instituutio itsessään ole iankaikkinen elämä. Ei edes sen hal-linnoja. Parhaimmillaankin se voi vain välittää tietoa Elämän Antajasta. Ihmi-sen sommittelemat hierarkiat, policyt ja päätökset ovat vain puitteita, jotka pure-taan Ylipapin/Ylipaimenen ilmestyessä.

Kysymys kuuluu: Tuliko Kristus te-kemään vain miehet ”kelvollisiksi saa-maan pyhille kuuluvan perintöosan val-lon valtakunnasta” (Kol. 1:12)? Ellei näin ole, soveltuvuutta seurakunnan eri teh-täviin ei voi jaotella sukupuolen, vaan käyttökelpoisuuden, taipumusten ja kut-sumuksen perusteella.

Seurakunnan tehtävän ja tarkoituk-sen kannalta tärkeintä on se, että itse kunkin armolahjat tulevat kokonais-valtaiseen käyttöön – ”yhteiseksi hyö-dyksi” (1 Kor. 1:7; 12:4-11).

– SM



KUVA: S. MAKIVIERIKKO

Kuka määrää tahdin?

Isänpäivän kunniaksi Miksi pu-humme naisten asemasta isänpäivän (tänä vuonna 8/11) kynnyksellä? Koska se, mikä alentaa naista, alentaa miestä. Alistaminen on kaikissa suhteissa toisen luokan ratkai-su. Miehellä on oikeus ensiluokkaiseen minäänsä myös vallankäyttäjänä.

Kirjassaan *Kärlek och lycka* (1919) **Julia Sucksdorff** pitää suurena väärytenä sitä, että isälle lankeaa usein torujan ja rankai-sijan rooli. Vaikka nykyään lasta ei juuri saa torua, rangastuksesta puhumattakaan, äidin tunnesuhdetta lapsen pidetään yhä itseoikeutetumpana kuin isän. Naisen oi-keus äitiyteen ylittää niin lapsen oikeuden isään kuin miehen oikeuden isyyteen.

”Isäntömyys ei ole isäntömyyttä vain lap-suudessa. Se on elämänpituinen matka”

(Pekka Halttunen, *Keskisuomalainen*). Pojat jäävät vaille tärkeää esikuvaa, tytöt ilman turval-lista miesmallia kotoa. Se tekee heidät erityisen haavoittuviksi nykymaailmassa. Olemattoman isän hyväksyntää etsies-sään he ovat helppo saalis hyväksikäyt-täjille. Uutisotsikot puhuvat karua kiel-tään: ”Yhä useampi Tinder-treffii johtaa raiskaukseen” (SVT). ”Tinder tekee nai-sista ilmaisia huoria” (*Expressen*, 14.10.2020). Hoitohenkilökuntaa järkyttää se, että mo-net tytöt hakevat apua vammoihin, joita ovat saaneet vakituudessa parisuhteessa ”kovaa” pornografiaa harjoittavan partne-rin menettelystä.

Machokulttuuri saa miehet toteuttamaan sekundaversiota itsestään. Priimaahan se ei ole: ”En näe machokulttuurissa mitään hyvää. En yhdistä sitä mihinkään positi-i-viseen” (Anders Larsson, Svenska Ishockeybundet).

Typistääkö vai avartaako uskonto mies-tä? Jotkut kieltäytyvät osallistumasta kirkon tilaisuuksiin ja toimituksiin, jos niiden suorittajana on nainen. Mitä he ajattelevat Jeesuksesta, joka vastaanotti voitelun hautaamistaan varten naiselta (Matt. 26:7-13; Joh. 12:7)? Ovatto he Herraan-sa suurempia? Miehekkäämpiä? – SM

Udinkysymys

Jumala varoitti ihmiskuntaa vain yhdestä synnistä syntiinlankeemuksen yhteydessä: miehen halusta vallita naista: ”Hän on sinua vallitseva” (1 Moos. 3:16). Vallita, hallita toista ihmistä, on hänen paikkansa, asemansa, määrittämistä.

Ensimmäisen askeleen naisen alistamisessa Aadam otti heti Jumalan varoituksen jälkeen antamalla vaimolle nimen kysymättä, miten vaimo itse halusi tulla kutsutuksi: ”Ja mies antoi vaimolleen nimen Eeva, sillä hänestä tuli kaiken elävän äiti (1 Moos. 3:20). Nimellä määriteltiin tehtävä ja asema.

Evangeliumin tarkoitus on avata ihmisten, kirkkojen ja yhteisöjen silmät havaitsemaan orjuuttamisen kaikki ilmenemismuodot.

”Jos Poika vapauttaa teidät, te olette todella vapaita” (Joh. 8:36). Jeesus puhuu tässä juutalaisille, jotka kuvittelivat Abrahamin jälkeläisinä tuntevansa totuuden ja olevansa vapaita (Joh. 8:33).

Historia toistaa itseään. On surullista, että juuri kirkot ja uskonnolliset yhteisöt miesten hallinoimina eivät kykene tai halua nähdä naisen paikan määrittämistä synnin olennaisena ytimenä. Se on osa-alue lähimmäisen hallinnoimisessa yleensä.

Raadollinen vallankäyttö kuvastaa sen

Jos käytetään samaa logiikkaa, jolla 1 Moos. 3:16 tulkitaan luvaksi alistaa nainen, myös tällaiset koneet pitäisi kieltää – nehan ovat vastoin kirousta ”Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi.” Kättilöt, neuvolat ja muut synnyttäviä auttavat pitäisi myös kieltää, koska Sanan mukaan synnytyksen pitääkin olla kivulias ja raskauden vaivalloinen.



KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Ohdakkeita kitketään pelloilta, synnytyskipuja lievitetään, työtä keventäviä koneita kehitetään...

Vain alistavista valtarakenteista pidetään kiinni kuin ne olisivat Jumalan määräys eikä korjattava asiointila siinä missä rikkaruohot, raskauden vaivat ja otsa hiessä raataminenkin (1 Moos. 3:16-19).

tilanteen luonnetta, minkä Jumala näki tapahtuvaksi sukupuolten välisessä suhteessa. Jumala kertoi myös ohdakkeista pelloilla, mutta ei hän suinkaan tarkoittanut, ettei niitä saa nyhtää pois.

Jumalasuhteen lisäksi Jeesus puhui pääasiallisesti ihmisten keskinäisten suhteiden ohdakepellosta ja tahtoi – enemmän kuin uskonnollisia seremonioita – muutosta niihin. ”Laupeutta (armahtavaisuutta, 1992) minä tahdon, enkä uhria” (Matt. 12:7).

– Joel Niininen



KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

"Koronapeliä" Filippiineillä 2

Teksti ja kuvat: Esko Mäkivierikko

Kahden kuukauden yrityksen jälkeen 16.6.2020 olin lopultakin pääsemässä lähtemään Minglanillasta kohti 30 km:n päässä olevaa Cebu Cityn Mactan-lentoasemaa. Matka henkilöautolla sujui hyvin, eikä suurella vaivalla hankittuja maan sisäisiä kulkulupia kysytty kolmessa tarkastuspisteessä. Neljännessä kuljettaja ajoi vahingossa kuorma-autoille tarkoitettua vapaakaistaa; viereisellä kaistalla henkilöautot pysäytettiin lupien tarkastamiseen.

Olen vuosien aikana Cebussa tavannut muitamia maassa asuvia tai turistina siellä liikkuneita ruotsalaisia ja muita skandinaaveja, mutta en koskaan suoma-

Lentoemännillä ja stuerteilla oli päällään läpinäkyvät haalarit, kertakäyttökäsineet, hengityssuojat ja visiirit. Oli kuin muumiot olisivat vallanneet koneen.



laisia. Nyt odotellessani seuraavaa lentoa kuulin yllättäen puhuttavan suomea.

Helsingissä kauan asunut, sitemmin lähelle Hämeenlinnaa muuttanut pariskunta kertoi olleensa aiemmin monta vuotta Filippiineillä työtehtävissä. Nyt he olivat vain käymässä, mutta koronarajoitukset iskivät alueelle ennen kuin he ehtivät palata Suomeen. He olivat majoittuneet hotelliin **Lapu-Lapu** -saarella. Kaksi kuukautta he olivat olleet suljettuina hotellihuoneeseen, josta ei saanut poistua, muuten olisi joutunut poliisin kanssa tekemisiin. Se on pitkä aika pysytellä yhdessä huoneessa. Onneksi sentään oli televisio, mahdollisesti myös parveke. Ruoka tuotiin huoneeseen. Siivouspalvelu tuskin toimi. Pahinta lienee ollut epävarmuus, milloin pääsee takaisin kotimaahan.

(Minun kohdallani rajoitukset eivät olleet erityisen hankalat. Asuin talossa, jonka piha-alueella sain vapaasti liikkua ja työskennellä. Käytössäni oli auto, jolla sain ajaa Minglanillan kunnan alueella. Julkinen liikenne ja taksithan eivät toimineet. Ruokaostoksia oli lupa tehdä kolmena päivänä viikossa.)

Mies kertoi tehneensä lähes kymmenen yritystä saada uusi lentolippu. Aina kun tuli peruutustieto, heidän täytyi internetin välityksellä varata – ja maksaa – uusi lentomatkka. He olivat käyttäneet lähes 60000 kruunua uusien paluulentojen hankintaan. Rahat alkoivat olla lopussa, ja hän oli jo ottanut yhteyttä Suomen suurlähetystyöhön, mutta nyt he olivat vihdoin matkalla kohti Manilaa, josta edelleen yhden välilaskun jälkeen Helsinkiin. Mies oletti saavansa rahat takaisin lentoyhtiöltä kolmen kuukauden sisällä.

(Minä sain peruuntuneesta paluumatkastani rahat takaisin viiden kuukauden jälkeen. Uuden lennon toista reittiä jouduin uusimaan kahdeksan kertaa, muuttaman kerran 600 kruunun lisämaksulla. Pääsin kuitenkin halvemmalla kuin pariskunta.



Manilan lentoasemalla viisumimaksujen hinta yllätti suomalaispariskunnan. Vastentahtoista viipymisestäkin joutui maksamaan. Maa-planeetalla ihmiskunnan viisumin voimassaolo alkaa olla loppuillaan. Jatkoaika on jo nyt armoa.

Filippiineillä koronavirukselta suojautumisesta tiedotettiin kaikkialla ja monin tavoin. Jopa maan presidentti Duterte, kasvomaskin kanssa tai ilman, oli lähes päivittäin televisiossa informoimassa asiasta. Ilmeisesti kaikille tieto ei ollut mennyt perille, tai sitten asiaa ei pidetty tärkeänä. Esimerkiksi lentokoneessa penkkirivilläni istuva filippiiniläinen opiskelijatyttö naposteli eväitään ja koneessa jaettua pähkinäsekoitusta pese-mättömin käsin ikäänkuin ei olisi koskaan koronaviruksesta kuullutkaan.

Manilassa parin tunnin jonotuksen jälkeen pääsin luukulle, jossa maksettiin puuttuvat viisumimaksut. Cebussa aiemmin tapaamani suomalaispariskunta oli juuri edelläni hoitamassa samaa asiaa. Heillä oli kolme kuukautta maksamattomia viisumeja. Lasku kahdelta hengeltä

yhteensä 18 000 pesoa (3500 kr). Luotokorttia ei voinut siinä palvelupisteessä käyttää, eikä heillä ollut riittävästi käteistä, joten he joutuivat menemään takaisin pankkiautomaatille rahaa hakemaan. Liikuntarajoitteisen vaimon kanssa se oli sangen hankalaa.

Minulta puuttui kahden kuukauden viisumimaksut, mutta yllätyksekseni laskutettiin vain 3500 pesoa eli runsaan kuukauden maksu. Annoin 4000 pesoa, mutta en saanut vaihtorahaa. En huomannut sitä kyllä pyytääkään. Kaksi miesvirkailijaa vain vilkuttivat iloisesti, kun poistuimme luukulta. Jälkeenpäin arvelin, että he tahallaan antoivat minulle ”alennusta” kuukauden verran ja samalla pitivät vaihtorahan (100 kr) vaivan palkkana...

Sen jälkeen marssin epähuomiossa passintarkastuspisteen läpi. Silloin ryntäsi yhdestä kopista perääni miesvirkailija. Ilman passissa olevaa lähtöleimaa täältä ei poistuta!

Pääsin kuitenkin jatkamaan Qatarin Dohaan ja edelleen Ruotsiin. Arlandassa ei ollut kuumetarkastusta eikä jaettu ohjeita karanteeniin jäämisestä. Tietoa oli kyllä ilmoitustauluilla. Terminaalissakin vain harvalla oli kasvosuojain. Vaikutti siltä, että Ruotsissa tartuntavaaraan suh-tauduttiin hyvin välinpitämättömästi.

Arlandasta matkani jatkui bussilla. Sisään mentiin keski- ja takaovista, etuosa oli nauhalla eristetty. Hengityssuojainta ei ollut lisäksi kenelläkään muulla. Kun Bålstassa olin laittamassa reppua selkääni, keskikäytävällä ollut, pyörillä varustettu, matkalaukkuni karkasi, katkoi suojanauhan ja vyöryi kovalla vauhdilla lipunleimauslaitteeseen. Minä perässä. Kuljettaja ei ollut vihainen, selitti vain, että ollaan päätepysäkillä, hän voi korjata nauhan.

Bålstasta pääsin Örebron junaan ja sieltä toisella junalla edelleen Kopparbergiin. Parin kilometrin loppumatkan kotiin piti mennä bussilla (olin sen tar-

kistanut netistä), mutta niitä ei enää klo 22 jälkeen kulkenutkaan.

En tuntenut itseäni sairaaksi, olin vain kuolemanväsynyt, mutta mahdollisen tartuntavaaran vuoksi en uskaltanut pyytää ketään tuttua apuun autolla. Lähdin vetämään ja työntämään pieni-pyöräistä matkalaukkuani (26 kg) epätasaisella asfaltilla, jolla oli paikoitellen hiekkaa. Lähes 10 kg painavan repun kannoin selässä. Aurinko paistoi vielä, ilma oli lämmin. Hiki virtasi, kun puursin tuota 2,5 km:n matkaa. Lähes tunti siinä meni. Perille tulin kello 23:n aikoihin.

Yksi epävarmuustekijä Filippiineillä oli ollut se, etten muutaman pidennyksen jälkeen saanut uusittua matkavakuutustani. Kolminkertaisella hinnalla se olisi onnistunut, mutta jo muutenkin se oli ollut kohtuuttoman kallis. Tunsin suurta kiitollisuutta Herralle, että hän oli suonut minulle turvallisen matkan ja varjellut loukkaantumisilta ja taudeilta. Lentoasemilla vaihtojen yhteydessä sekä kulkuvälineestä toiseen siirtymisissä kävelyä matkatavaroiden kanssa kertyi (Kopparbergin ”marssi” mukaan luettuna) parin päivän aikana 12,5 km. Lennoilla en pysty nukkumaan, joten lähes 50 tunnin valvomisen jälkeen uni kotona maistui.

– Esko Mäkivierikko



Dohan lentoasemalla sosiaalinen etäisyys oli hoidettu sulkemalla nauhalla joka toinen istuin. Lennoilla ja kaikissa terminaaleissa (paitsi Arlandassa) maski oli pakollinen. Väsymys painaa silmiä: takana on lähes 10 tunnin öinen odotus, edessä viimeinen etappi kohti Arlandaa.



KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

*”Sinä viet minut turvaan,
kalliolle, jolle itse en jaksaisi
nousta” (Ps. 61:3).*

Covid-19

Se alkoi idästä,
sars2,
covid-19,
pandemia.

Havaintoja,
epäilyksiä,
testipuitteita,
hengityssuojia,
laboratorioita,
sairaaloita,
hengityskoneita,
teho-osastoja,

sulkemisia,
rajoituksia,
eristyksiä,
karanteeneja,

pelkoa,
ahdistusta,
huolta ja
epävarmuutta.

– Mitä voin tehdä
edessä sen,
mitä voi
pieni ihminen? –

Turvassa
sylissä rakkauden,
levossa
Kalliolla
ikäiäkojen.

– Päivi Vartiija

Syksyn 2020 vierailut toistaiseksi peruttu

Raamatuntutkistelu lauantaisin klo 10.

Paikka: Olof Palmes gata 25, 1. krs, Tukholma.

Tiedustelut: siht. *Tuulikki Hagström* **08-500 81 907**

Ilmoituksemme: *Ruotsinsuomalainen*-lehti, s. 3

Kotisivu: www.ylasali.se

Framtidshoppet-keräys: Bankgiro: 900-7212

Plusgiro: 900 721-2

Swish: 1239007212

Tiedonantoihin: numero **350** tai **Finska**

Paimenpojan palkkbonus

Äärimmäisestä köyhyydestään huolimatta Gerhard oli uskollinen, ahkera ja jalomielinen paimenpoika. Kun hän eräänä päivänä oli paimentamassa laumaansa metsän reunassa, puiden takaa ilmaantui metsästäjä kysyen:

– Kuinka pitkä matka tästä on lähimpään kylään?

– Pari tuntia, hyvä herra, poika vastasi. Mutta sinne vie vain polku, jolta voi helposti eksyä.

– Kuule, poikaseni, minulla on kova nälkä ja jano. Jouduin erilleen seurueestani ja eksyin. Jätä lampaat ja lähde oppaakseni. Ei sinun tarvitse sitä ilmaiseksi tehdä.

– En voi jättää lampaita. Ne saattavat karata metsään, joutua suden suuhun, tai varas voi viedä ne.

– Et sinä siinä mitään häviä, eiväthän ne sinun lampaitasi ole. Rikkaalle isännällesi lammas sinne tai tänne ei merkitse mitään. Maksan sinulle enemmän kuin saat palkkaa koko vuodessa.

– En voi lähteä mihinkään, Gerhard sanoi päättäväisesti. Isäntäni maksaa minulle tästä ajasta, ja hän on uskonut lampaat minun hoitooni. Jos ajalla, joka ei minulle kuulu, menen jonkun toisen palvelukseen, ja jos yksikin lammas katoaa, se on sama kuin olisin varastanut.

– No, jätä sitten lampaat minun huostaani ja juokse kylään hakemaan ruokaa, juomaa ja opas minulle.

Poika pudisti päätään.

– Lampaat eivät tunne Teidän ääntänne, ja...

– Ja mitä? Etkö luota minuun? Näytänkö minä muka huijarilta? metsästäjä kiivastui.

– Hyvä herra, olette yrittänyt saada minut laiminlyö-mään velvollisuuteni ja pettämään isännälle antamani lupauksen. Mistä voin tietää, että Te pidätte sananne?

Metsästäjä ymmärsi joutuneensa ansaan.

– Huomaan, että olet hyvä ja luotettava nuorimies. Näytä nyt, mistä se tie alkaa, yritän osata itse. Sinua en koskaan unohda.

Gerhard tarjosi miehelle, mitä eväslaukusta löytyi. Muuta kuin mustaa leipää ei ollut, mutta se vei metsästäjän pahimman nälän.

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

SRK:N VASTAAVA: *Eeva-Liisa*

Vihermö **070-215 50 21**

SIHTEERI: *Tuulikki Hagström*

08-500 81 907

070-255 86 76

Sillä aikaa paikalle oli osunut myös metsästyskumppani: seudun maa-alueista valtaosan omistava herttua. Pojan rehellisyys teki häneen niin syvän vaikutuksen, että hän pian tämän jälkeen kutsutti Gerhardin luokseen ja järjesti tälle hyvän koulutuksen.

Gerhardista tuli myöhemmin kuuluisa mies, mutta aina kuolemaansa asti hän pysyi rehellisenä ja luotettavana ihmisenä.

Lähde: *Lebensbilder für Jung und Alt*, band 1, s. 11-13. Toim. lyh.



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

”Lampaat seuraavat häntä, koska ne tuntevat hänen äänensä. Vierasta ne eivät lähde seuraamaan--, sillä ne eivät tunne vieraan ääntä. --Minä tunnen lampaan ja ne tuntevat minut. --Minä panen henkeni alttiiksi lampaiden puolesta”
(Joh. 10:4, 5, 14, 15).

Älkää pelätkö!

HORISONTTI

Kehotus olla pelkäämättä kuuluu jouluevankeliumiin, mutta on toki tuttu monesta muustakin raamatunkohdasta. Miltei säännönmukaisesti taivaallinen lähetti tervehti meitä ihmisiä juuri noilla sanoilla: ”Älkää pelätkö!”

Me koronan jo maaliskuussa sairastaneet olemme uskaltaneet matkustella melko vapaasti, Ruotsin ja Suomen väliäkin. Olemme käyneet kirkossa, kylässä, kaupassa jne. Itse olen pitänyt kursseja Lohjalta Lappiin, tavannut joukoittain ihmisiä ja saanut sivukorvalla kuunnella monien keskusteluja.

Yksi aihe värittää vahvasti ihmisten puheita: pelko. Eikä kysymys useinkaan ole pelkästään koronasta. Yhä useampaa huolestuttaa väkivalta kaduilla, kotona ja koulussa. Nuorison holtittomuus ja järjetön kaahaaminen liikenteessä näyttää julmaa satoaan. Talouden taivas synkkenee ja turvallinen työ katoaa yhä useamalta.

Lähi-Idän kiristynyt poliittinen ja sotilaallinen tilanne on kansainvälinen huolenaihe. USA:n presidentinvaaleja edeltävä ”vaalikeskustelu” meni sekin kollikissojen tappeluksi, ja sai seuraajansa tuntemaan syvää myötähäpeää uljaan kansakunnan korkeinta virkaa tavoittelevia kohtaan.

Lamauttavista pelon aiheista ei tänään ole pulaa. Kaikkia ei pelko sieppaa mukaansa. Estonian kannella muutamat säilyttivät mielenmalttinsa ja ryhtyivät auttamaan kauhun herpaannuttamia ihmisiä pelastusveneeseen. Tällaista rauhaa ja empatiaa ei taitoa tyhjistä hädän hetkellä. Mielentyyneys on uskon ja luottamuksen hedelmä.

Tehtävämme tänään on valmistautua itse pahimman varalle, niin että voimme rauhallisesti johtaa hätääntyneitä ja toivonsa menettäneitä siihen ainoaan Pelastusveneeseen, joka vie varmasti perille.

– Ari Laitinen



KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

Eikö sinulla ole venettä? Etkö osaa soutaa? Aina voit heittää pelastusrenkaan hukkuvalle.